

Хто сміявся останній

Андрій Коцюбинський

— Сьогодні, — сказала Надія Павлівна, — ми розглянемо твори на тему: "Мої літні канікули". Я рада за вас. Адже ви цікаво провели літо. Одні побували біля моря, інші — на селі, в горах, у таборах відпочинку... Саме про це ви й розповіли, хоча... — Вчителька усміхнулася. — Хоча у ваших творах є і курйози. Ось, наприклад, Василько Чумак пише: "В таборі мене записали в живий куточок..."

Усі засміялися, а Лесик — найдзвінкіше.

— У Галі Онищенко ось що я надібала: "По ясному небу ходив трактор, а на горизонті росла зелена травичка".

Знову лунає в класі сміх, а Лесик аж заходиться.

— Федько Черногуз теж мене розвеселив. Він таке написав: "Я збирав марки, а товариш прислав мені артистів Пугачову та Боярського, яких я теж колекціоную..."

Смішно, ясна річ, усім, та Лесикові найбільше — він аж за живіт хапається.

— І ще одна загадка, — продовжила Надія Павлівна. — Ось ти, Лесику, найголосніше сміявся, а в твоєму творі, між іншим, крім твоїх, ще є й ті помилки та недоречності, що і в Галі, Василька та Федька, котрі сидять поблизу тебе... Як це розуміти?

Лесик підвівся.

— А я, Надіє Павлівно, зовсім не винен, — сказав упевнено..

— Чому ж?

— Я, я...

Лесик пом'явся, а потім неголосно вимовив:

— Я списав у них...

— У всіх трьох?

— Еге ж, у кожного потроху. Щоб ви не здогадалися.

Клас вибухнув реготом.

Мовчав тільки Лесик.

Хіба легко сміятися з себе?